

BILLEDKUNST

Topografier og Finnskogen

Av ODDVAR RØSTEN

Kunstnerforbundet

Kjell Stubs gt. 3 – Oslo

Heidi Wexelsen Goksøyr (1966) stiller ut i Vindussalen store fotografier i en serie under tittelen *topografi*. Hennes baby, Syver, er hennes motivbasis som abstraheres og tilnærmes i to ulike lysstemninger.

I den ene typen er den lyse huden og hvit bakgrunn sterkt belyst, «solbelysning». Her er formene gjerne svakt opptegnet med myke konturer mens sprekker og folder har sterkt kontrastfylte konturer. Kroppsdelene blir stedvis flatet ut av sterkt lys, men blir andre steder avtegnet som skulpturelle former av landskapskurver.

De andre bildene er eksponert i mørkelagt rom med svak belysning. Her fremtrer hudens mørke karakter i hvit «månebelysning». Her føles en sterkere draging eller en nærhet til landskapet der den formede overflaten får en glatt bearbeidet virkning.

Noen bilder kan assosieres til reine formskulpturer der komposisjonen spiller på at små deler av bakgrunnen er skyggelagt. Jeg mener at disse bildene kan direkte kobles opp mot kjente norske maleres og skulptørers verk, og da også norsk steinlandskap og svaberg. Det vakre i bildene er komposisjonene og hva kunstneren har fått til av en babykropp. Her ligger mye av kunsten. Arbeidene er blitt til i en prosess der Goksøyr har ambulert for utforskning og korrigeringer imellom fotografering og mørkeromsarbeidet. Her ligger et stort arbeide bak. Det kan vi også lese ut av arbeidstittelen *omformelse*.

På samme måte som objekter eller detaljer i et landskap i en bestemt sammenstilling kan se lite ut, kan man også gå tett på og ta utsnitt av den lille kroppen eller landskapet som da ser stort ut. Goksøyr som generelt arbeider mye med kropp, har en

poetisk holdning til menneskekroppen. Bildene som kun går under titlene *topografi* og *omformelse* åpner for individuelle assosiasjonsmuligheter for betrakteren.

Tore Hansen (1949) stiller ut malerier i Overlyssalen. Han er bosatt i Finnskogen og er kjent for sine motiver av trær og skog. Bildene er ofte tilsynelatende i sort/hvit, men er allikevel tilført andre farger som ikke blir fremtredende.

Av de 12 verkene har ett på hver vegg en sterk fargebunn, blå eller grønn. Bildene er montert med et spill i ulike dimensjoner der vi kan fornemme å befinne oss i en skog. Jeg mener at kunstneren ønsker å fortelle noe om eksistensielle problemstillinger, men viser også poetiske betraktninger. Hansen tilbakeholder koloritten eller fargebruken hvis de ikke er viktige for bildet. Han reduserer heller enn å dekorere. Denne abstraheringen gir betrakteren muligheter til å forestille seg fargene.

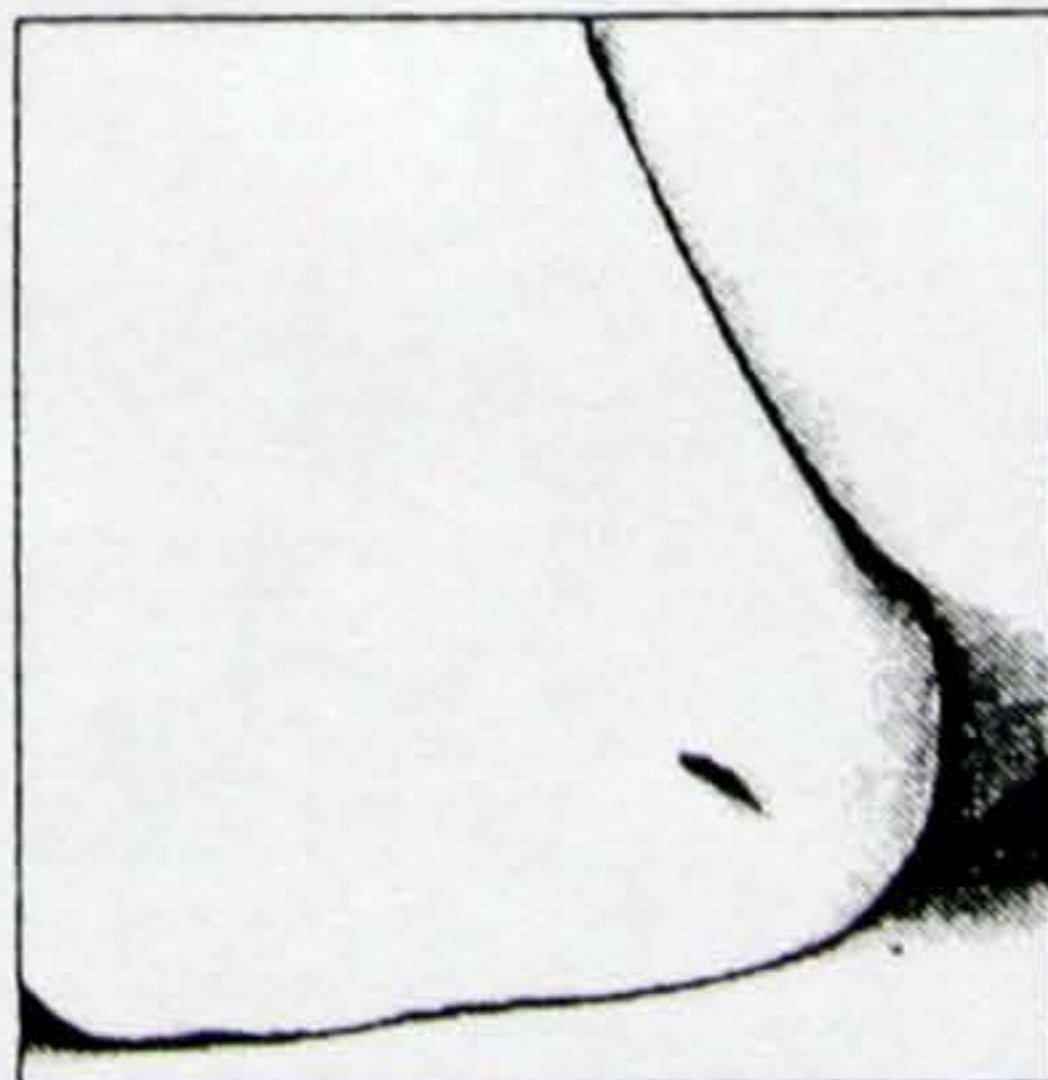
Bildet *Blå bakgrunn* viser at man kan føle seg som et lite tegn i en stor skog, i slekt med skogen der trærne også kan være tegn. Det handler om menneskets forhold til naturen. Vi erkjenner det ikke, men er i ferd med å ødelegge naturen. Mennesket er i ferd med å gjøre seg fremmed i skogen. På den ene siden er mennesket avhengig av naturen, mens det på den andre siden prøver å frigjøre seg fra den.

I skogen i *Over isen* skimtes en skøyteløper som ligner på trærne. Men skøytene forteller at han prøver å frigjøre seg fra skogen. Forøvrig har bildet en parallell til Legér med likhet i farger og stemning der trestammene ligner Legérs tubeformer. Men der Legér viser urbane serielle metallkonstruksjoner fremtrer Finnskogens naturlige trær i Hansens bilder.

Gammer skog tar for seg indre landskap. Skogen ser så stor ut at man ikke ordentlig kan se hva som er inne i den, selv om tretegnene er oppdelt i fragmenter. Her får publikum mer distanse til motivet.

Utsiktspunkt viser en hodeform som inneholder eller ser trær tett på, men ser mennesket trærne bak seg? Som om han ikke ser skogen for bare trær. Det er et vekkende bilde der det rosa fargeskjæret gir inntrykk av blick mot solnedgang.

Bildet *Vandring*, som kunstneren har arbeidet med fra 1992-97, er teknisk en annen type akrylmaleri. Det syns at maleren har storkost seg med maleri og lerret som materiale. Den tynne grønnfargen både skyves og flyter ut mens lerret absorberer. Her utnyttes tilfeldighetene. Det lille hodet er redusert til en ting som ikke hører med til kroppen. Dette er mer ekspressivt malt enn de andre maleriene.

Heidi Wexelsen Goksøyr,
Topografi (Fotografi, 120x120
cm) 1998.